

Model rozwiązania przypadku.

Zdający reprezentując Tomasza Kowalskiego, winien – w oparciu o przepisy art. 173 § 1 i 2 oraz art. 177 § 1 p.p.s.a. – sporządzić skargę kasacyjną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu do Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie, zaskarżając przedmiotowy wyrok w całości (art. 176 § 1 pkt 1 p.p.s.a.). Jako strony zdający powinien wskazać skarżącego kasacyjnie Tomasza Kowalskiego, a jak organ Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Poznaniu.

Formułując podstawy kasacyjne skargi do NSA zdający powinien sformułować zarzut naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 174 pkt 2 p.p.s.a.) tj.:

- art. 190 p.p.s.a., poprzez brak uwzględnienia wykładni prawa dokonanej w tej sprawie przez Naczelną Sąd Administracyjny,
- art. 145§ 1 pkt 1 lit.c p.p.s.a. w zw. z 138 § 1 pkt 2 w zw. z art. 105 k.p.a.-poprzez zaakceptowanie utrzymania w mocy, przez Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego, decyzji Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego z 31 marca 2016 r., znak: PINB -P-897422/18, podczas gdy decyzja ta powinna zostać uchylona a postępowanie umorzone.

Na podstawie art. 174 pkt 1 p.p.s.a.) zdający powinien sformułować również zarzut naruszenia prawa materialnego, tj.: art. 48 ust. 1 i 4 oraz art. 59 ust. 1 ustawy Prawa budowlane przez przyjęcie, że funkcjonowanie w obrocie prawnym decyzji o pozwoleniu na użytkowanie wydanej z naruszeniem prawa nie wyklucza prowadzenia postępowania o legalizację samowoli budowlanej i orzeczenie nakazu rozbiórki obiektu budowlanego.

Dlatego zdający na podstawie art. 188 p.p.s.a. powinien wnieść o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku z dnia 21 października 2021 r., sygn. akt II SA/Po 241/19 oraz na podstawie art. 145§ 1 pkt 1 lit. a i c w zw. z art. 135 p.p.s.a. uchylenie decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Poznaniu, z dnia 8 lipca 2016 r., znak: POA.II.99.35.2016 oraz decyzji Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Poznaniu z 31 marca 2016 r., znak: PINB -P-897422/18, w przedmiocie nakazu rozbiórki obiektu budowlanego oraz o umorzenie postępowania na podstawie art. 145§3 p.p.s.a.

W uzasadnieniu zdający powinien podnieść, że decyzja o pozwoleniu na użytkowanie stanowi przeszkodę w merytorycznym rozstrzygnięciu postępowania określonego w art. 48 Prawa budowlanego. Nie ma bowiem przeszkód aby prowadzić postępowanie legalizacyjne

w stosunku do obiektu budowlanego, który stanowi samowolę budowlaną. Uzyskanie pozwolenia na użytkowanie obiektu oznacza nie tylko, iż inwestor zakończył prace budowlane, ale również, że prace te zostały wykonane na podstawie udzielonego mu pozwolenia na budowę. Fakt przyjęcia budynku do użytkowania potwierdza, iż obiekt wybudowany został zgodnie z obowiązującymi przepisami i może on podlegać ponownemu sprawdzeniu, pod kątem prawidłowości jego wybudowania, przez organy nadzoru budowlanego. Można tu powołać się wyrok NSA z 2 lutego 2018 r., sygn. akt II OSK 1628/17.

Zdający ponadto powinien wskazać, że Naczelny Sąd Administracyjny w wydanym w niniejszej sprawie wyroku z dnia 9 lutego 2020 r., sygn. akt II OSK 2231/18, uznał że brak wyeliminowania z obrotu prawnego decyzji udzielającej pozwolenia na użytkowanie skutkuje niemożliwością przeprowadzenia postępowania naprawczego w niniejszej sprawie. Stanowiskiem tym związany był Sąd pierwszej instancji, który ustalił jednocześnie decyzja Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Poznaniu organu z 19 grudnia 2010 r., znak: PINB 2135/Lub-7B/09, o udzieleniu skarżącemu pozwolenia na użytkowanie budowli rolniczej, pozostaje w obrocie prawnym. Z powyższego zaś wynika, że tak jak każda inna decyzja ostateczna, zgodnie z zasadą trwałości decyzji administracyjnych (art. 16 K.p.a.), w sposób wiążący kształtuje stan prawny. Sąd pierwszej instancji powinien zatem uznać, że pozostająca w obrocie decyzja z 19 grudnia 2010 r., znak: PINB 2135/Lub-7B/09, o udzieleniu skarżącemu pozwolenia na użytkowanie budowli rolniczej, stanowi przeszkodę w merytorycznym rozstrzygnięciu postępowania określonego w art. 48 Prawa budowlanego. Nie można prowadzić postępowania legalizacyjnego w stosunku do obiektu budowlanego, którego legalność potwierdza ostateczna i prawomocna decyzja o pozwoleniu na użytkowanie.

Konkludując na prawidłowe rozwiązanie przypadku składają się:

1. prawidłowe oznaczenie sądu właściwego w sprawie i sądu za pośrednictwem którego wnosi się skargę kasacyjną;
2. prawidłowe oznaczenie skarżącego kasacyjnie i uczestników;
3. prawidłowe oznaczenie wyroku podlegającego zaskarżeniu i zakresu zaskarżenia;
4. oznaczenie daty skargi kasacyjnej w sposób spełniający wymóg zachowania terminu do jej wniesienia, a ponadto wskazanie daty doręczenia odpisu zaskarżonego wyroku wraz z uzasadnieniem;
5. prawidłowe skonstruowanie podstaw kasacyjnych (zarzutów);
6. prawidłowe skonstruowanie wniosków skargi kasacyjnej, w tym wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego;
7. prawidłowe sporządzenie uzasadnienia skargi kasacyjnej, stanowiącego wywód prawny będący spójnym i logicznym rozwinięciem skonstruowanych w skardze kasacyjnej podstaw kasacyjnych oraz wniosków;
8. podpis pełnomocnika pod treścią skargi kasacyjnej;

9. wykaz załączników do skargi kasacyjnej zawierających wszystkie wymagane załączniki, w tym również odpisy skargi kasacyjnej.

Skala ocen:

Zdający może uzyskać maksymalnie 30 punktów, z czego za:

1. spełnienie wymogów formalnych 0 – 6 pkt;
2. sformułowanie zarzutu skargi kasacyjnej wraz z ich zwięzłym uzasadnieniem 0-8 pkt;
3. sformułowanie wniosków skargi kasacyjnej 0 – 6 pkt;
4. uzasadnienie skargi kasacyjnej 0 – 10 pkt.

Zdający otrzymuje ocenę dostateczną przy uzyskaniu minimum 20 punktów.